

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Farvergade 27 D, 1.

1463 København K

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 8

26. september 2018

Forskelsbehandlet pga. alder ved ansøgning som beneficeret advokat

Rigsadvokaten skærper nu reglerne for anklagernes kontakt med vidner

Umbrella-komplekset – 3. instansbevilling

Høringssvar: Forhold for indsatte i kriminalforsorgens institutioner, varetægtssurrogat m.v.

Initiativer mod parallelsamfund

Seneste nyt fra Højesteret

Meddelelse 19: Indrejse i strid med indrejseforbud

Meddelelse 20: Underslæb for ca. 765.000 kr. over for arbejdsgiver

Meddelelse 21: Dokumentation for bandetilknytning

Meddelelse 22: Den Særlige Klageret – Afbeskikkelse – vvv-sag med flere tiltalte

Forskelsbehandlet pga. alder ved ansøgning som beneficeret advokat

I nyhedsbrevet fra Ligebehandlingsnævnet fra juni 2018 er nævnt følgende afgørelse:

”Klager, der er født i 1960, fik afslag på sin ansøgning til Justitsministeriet om antagelse som beneficeret advokat ved en byret. Byretten indstillede til Justitsministeriet, at to advokater, der begge var yngre end klager, blev antaget som beneficerede advokater under henvisning til deres kvalifikationer samt alderssammensætningen blandt retskredsens beneficerede advokater. I afslaget til klager oplyste Justitsministeriet, at afgørelsen var truffet på grundlag af en samlet og konkret vurdering af ansøgernes kvalifikationer. Ved vurderingen blev navnlig ansøgernes erfaring og dygtighed tillagt vægt, ligesom der kunne lægges vægt på alder. Nævnet vurderede, at klager havde påvist faktiske omstændigheder, der gav anledning til at formode, at der var sket forskelsbehandling på grund af alder. Indklagede havde ikke løftet bevisbyrden for, at ligebehandlingsprincippet ikke var blevet krænket. Klager fik derfor medhold og blev tilkendt en godtgørelse på 25.000 kr.”

Afgørelsen kan læses her:

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=202429>

Rigsadvokaten skærper nu reglerne for anklagernes kontakt med vidner

Rigsadvokatens meddelelse om kvalitet og legalitet i straffesagsbehandlingen er opdateret pr. 14.6.18.

Under pkt. 3.2.10 kan læses om nye regler om åbenhed om vidnekontakt.

Læs mere her:

<https://www.anklagemyndigheden.dk/da/rigsadvokaten-kontakten-med-vidner-skal-ske-i-det-abne>

Meddelelsen har været omtalt i pressen i forbindelse med en sag ved Retten i Svendborg tidligere på måneden, hvor to politifolk i strid med reglerne havde læst afhøringsrapporterne, inden de skulle vidne.

Ritzau har skrevet følgende om den pågældende sag fra Svendborg:

<https://www.ritzau.dk/nyhed/nyheder/vis/bcebc311-973d-44c8-a453-43288a12c428>

Umbrella-komplekset – 3. instansbevilling

Procesbevillingsnævnet har 6.9.18 meddelt en tiltalt tilladelse til anke til Højesteret af en dom, der er afsagt af Østre Landsret 8.5.18.

Der kan læses mere på Procesbevillingsnævnets hjemmeside:

<http://www.domstol.dk/Procesbevillingsnaevnet/nyheder/Appeltilladelser/Pages/Straffesagomsevideoerdeltpaedesocialemedier.aspx>

Hørings svar

Justitsministeriet
jm@jm.dk
cmg@jm.dk

10. september 2018

2018-0090-0415, Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v., retsplejeloven, straffeloven og lov om folkeskolen (Forhold for indsatte i kriminalforsorgens institutioner, varetægtssurrogat m.v.)

Ved e-mail af 13. august 2018 har Justitsministeriet sendt ovennævnte lovforslag i høring.

Lovforslaget har været drøftet i bestyrelsen for Landsforeningen af Forsvarsadvokater (LFFA).

LFFA skal udtrykke sin alvorlige bekymring i forhold til det fremsatte lovforslag.

Lovforslaget placerer en funktion og en kompetence hos Kriminalforsorgens personale på et niveau og af en art, der ligner arbejdsopgaver og kompetencer, der i andre henseender varetages af PET.

Kriminalforsorgens personale ses imidlertid hverken uddannet eller af anden vej kompetent til at varetage sådanne funktioner.

Bekymringen i forhold hertil bliver så meget desto større af, at de værktøjer, i form af bl.a. adgang til at bryde brevhemmelighed, som efter lovforslaget tildeles Kriminalforsorgens personale, endvidere, efter lovforslaget, end ikke ses undergivet domstolskontrol.

Herved opstår en situation, hvor beskyttelsen af fundamentale frihedsrettigheder, som gælder for afsonere såvel som løsladte, som for ustraffede og hvis beskyttelse er fundamental – bl.a. iht. EMRK – begrænses for indsatte.

LFFA foreslår, at der som minimum indsættes mulighed for domstolsprøvelse og ansættes særligt uddannet personale til at varetage kontrollen, hvis man ønsker at gå videre af denne skæve vej.

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

-

Justitsministeriet
strafferetskontoret@jm.dk

13. september 2018

Justitsministeriets sagsnr. 2018-731-0029, Hørings svar til udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven, pasloven og politiloven (Initiativer mod parallelsamfund)

Ved e-mail sendt den 17. august 2018 har Justitsministeriet sendt ovenstående i høring med svarfrist den 14. september 2018.

I den anledning har Landsforeningen af Forsvarsadvokater (LFFA) følgende bemærkninger:

En række af de omfattede bestemmelser er over de senere år i sig selv blevet strafforhøjet – til dels med samme eller lignende begrundelse - og de "samme gerningsmænd" er over de senere år – med meget lignende begrundelse – blevet strafforhøjet. De hensyn, som man søger at tilgodese, er derfor allerede til fulde søgt tilgodeset. Når straf derved allerede er forhøjet andetsteds, bør virkningen heraf som minimum afventes, iagttages og analyseres inden vedtagelsen af yderligere forhøjelse, gennem en multiplikatoreffekt, som foreslået her.

Udkastet indeholder 3 emner.

1. Indførelse af strafskærpselszoner

Der er tale om et forslag, der giver Politidirektøren eller en ledende medarbejder i politikredsen mulighed for at indføre en strafskærpselszone i et tidsrum forudsat til maksimalt 3 måneder, hvorved en nærmere opremset række delikter skal straffes med som udgangspunkt det dobbelte, eller hvis der er tale om andre lovovertrædelser, der "egnet til at skabe utryghed".

LFFA skal udtrykke principiell betænkelighed ved, at udmålingen af straf afhænger af dels geografisk placering af gerningsstedet og dels en rent administrativ beslutning, for hvilken der hverken er partshøring, klageadgang eller domstolsprøvelse i udgangspunktet. Ved forslaget fjerner man sig meget langt fra udgangspunktet om, at en straf skal have lovhjælp.

Gerningsstedets geografiske placering får med forslaget en helt ny betydning, som ikke har været særligt relevant tidligere for andet end værning: hvor er handlingen begået? Brugstyveri af motorkøretøj er f.eks. omfattet, og det får et helt vilkårligt skær, om man under kørsel i en brugsstjålet bil snitter det område, som nu er fastlagt til at være en strafskærpselszone. Også i relation til gerningsstedet for trusler fremsat f.eks. telefonisk eller elektronisk får det nu u hensigtsmæssig stor betydning, hvor gerningen er fuldbyrdet. Hvis dette ellers er kriteriet, for udkastet forholder sig på ingen måde til problemstillingen.

Det forekommer bizart, at man kan straffes med det dobbelte, hvis man kører i den ene retning i den brugsstjålne bil fremfor i den anden retning, hvis zonen f.eks. fastlægges i midterrabatten på en vej.

Vilkårlighed i strafudmåling er ikke ønskeligt for nogen retsstat.

LFFA anerkender ønsket om bekæmpelse af kriminalitet i belastede områder, men er betænkelig ved indirekte at kriminalisere alle beboere inden for zonen (yderligere) for også bagatelagte forseelser som butikstyveri, der efter ordlyden også er omfattet. Det forekommer ikke at være et initiativ *mod* et parallelsamfund.

2. Skærpselse af strafniveauet for embedsmisbrug for ledende medarbejdere

Det er for LFFA uforståeligt, hvad sammenhængen er med initiativet mod parallelsamfund. I udkastet anføres, at bestemmelserne om embedsmisbrug er sjældent anvendt og der citeres f.eks. en dom, hvor en

polititjenestemand lader en indsat se sit barns fødsel på en medbragt mobiltelefon i strid med reglerne. Den i dommen foretagne handling er vel næppe med til at opretholde et parallelsamfund – snarere tværtimod.

Det er LFFA's opfattelse, at det reelle motiv for strafskærpelsen skal søges andet steds, for ellers savner forslaget mening. Risikoen for parallelsamfund er samfundsbaseeret og dermed et politisk ansvar. LFFA har meget svært ved at se embedsmisbrug hos ledende offentligt ansatte som en faktor.

3. Forbud mod genopdragelsesrejser under nærmere omstændigheder

Initiativet indebærer dels et forbud mod at sende/medbringe sit barn til udlandet under omstændigheder, der kan bringe barnets sundhed eller udvikling i alvorlig fare, og med en strafferamme 4 år. Og dels indebærer forslaget en mulighed for nægtelse af pas under de anførte omstændigheder.

LFFA har ingen principielle bemærkninger til forslaget, men skal påpege betydelige afgrænsnings- og bevisproblemer, ligesom forslaget kan indebære problemstillinger i relation til strafværdigheden af den foretagne handling i det land, som barnet rejser til.

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

(Høringen kan ses her: <https://hoeringsportalen.dk/Hearing/Details/62101>)

Seneste nyt fra Højesteret

Siden seneste nummer af Meddelelser er der afsagt følgende afgørelser af Højesteret (www.hoejesteret.dk) af interesse for forsvarsadvokater.

Spørgsmål om tiltalte var blevet lovligt indkaldt til hovedforhandling ved telefonforkyndelse, og om der til brug for afgørelsen heraf skulle indhentes masteoplysninger om tiltaltes telefoner

Kendelse afsagt den 31. august 2018, sag 46/2018

Sagen angik, om landsretten med rette havde afvist T's bevisanke med henvisning til, at anken ikke med nytte kunne fremmes uden hans tilstedeværelse. Landsretten havde lagt til grund, at T ved telefonforkyndelse var lovligt indkaldt til hovedforhandlingen i landsretten, og at T var udeblevet uden at have oplyst en gyldig grund. T bestred under sagen for Højesteret, at han var lovligt indkaldt til hovedforhandlingen og havde i den forbindelse anmodet om, at der blev indhentet historiske masteoplysninger fra hans teleselskab om tre telefoner tilhørende ham.

Højesteret udtalte, at telefonforkyndelse efter retsplejelovens § 155, stk. 1, nr. 6, sker ved, at den meddelelse, der skal forkyndes med eventuelle bilag, telefonisk gives den pågældende, der forinden eller

efterfølgende får tilsendt og overdraget dokumentet og efterfølgende får tilsendt en bekræftelse på forkyndelsen. Ifølge § 156 a anses en meddelelse for at være forkyndt, hvis personen vedkender sig at være den person, der skal ske forkyndelse for, og personen må antages at have forstået telefonsamtalen.

Højesteret henviste til, at landsretten havde oplyst, at forkyndelse skete ved en sektionsleder i landsretten, som huskede samtalen med T, og at T under samtalen bekræftede sin identitet og bekræftede, at han havde modtaget indkaldelsen til hovedforhandlingen, der var sendt til hans e-boks.

Højesteret fandt herefter, at det måtte lægges til grund, at der var sket lovlig forkyndelse for T af indkaldelsen til hovedforhandlingen efter retsplejelovens regler om telefonforkyndelse. T's oplysninger om, at han på tidspunktet for forkyndelsen befandt sig på Bornholm, hvor han ikke havde medbragt telefonen med det anførte telefonnummer, var ikke nærmere underbygget og kunne ikke føre til en anden vurdering, ligesom oplysningerne ikke gav grundlag for at imødekomme T's anmodning om, at der skulle indhentes historiske masteoplysninger om hans telefoner.

Højesteret tiltrådte herefter, at T's bevisanke ikke med nytte kunne fremmes uden hans tilstedeværelse og stadfæstede landsrettens afgørelse.

T straffet med fængsel på livstid for manddrab i gentagelsestilfælde

Dom afsagt den 12. september 2018, sag 59/2018

T blev i 1997 idømt 12 års fængsel for et drab begået i 1996. I 2004 blev han prøveløsladt efter at have afsonet 2/3 af denne straf. T var nu fundet skyldig i drab, berigelseskriminalitet og brandstiftelse begået i 2015.

For Højesteret angik sagen strafudmålingen for de i 2015 begåede forhold, herunder navnlig betydningen af at T tidligere var straffet for drab.

Højesteret fandt, at straffen for drab i tilfælde af gentagelse som udgangspunkt må fastsættes til fængsel på livstid. I det foreliggende tilfælde var der ikke grundlag for at fravige udgangspunktet om fængsel på livstid, selv om det tidligere begåede drab lå en del tilbage i tiden. Højesteret bemærkede herved også, at det nu begåede drab var begået samtidig med berigelseskriminalitet og brandstiftelse med betydelige ødelæggelser til følge.

Landsretten var nået til samme resultat.

Uber-chauffører idømt bødestrafte for overtrædelse af bl.a. taxilovgivningen

Domme afsagt den 13. september 2018, sag 62/2018, 63/2018, 64/2018 og 65/2018

SKAT modtog i september 2016 oplysninger fra de hollandske skattemyndigheder om udbetalinger fra Uber B.V. i Holland til Uber-chauffører i Danmark. Disse oplysninger blev i december 2016 videregivet til Københavns Politi, der efterfølgende rejste tiltale mod T1-T4 for overtrædelse af taxilovgivningen og færdselsloven. Ved landsrettens dom blev de tiltalte fundet skyldige efter anklageskrifterne, dog således at T2, der var tiltalt for at have udført 5.428 taxikørsler, blev dømt for at have udført 5.427 taxikørsler.

Højesteret fastslog, at anklageskrifterne var udformet på en måde, der levede op til præciseringskravet i retsplejeloven og til de krav, der stilles efter artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Højesteret fastslog endvidere, at det ikke udgjorde en fejl, at landsretten havde tilladt dokumentation af politirapporter med de tiltaltes forklaringer om forholdene.

De overtrædelser af taxilovgivningen og færdselsloven, som de tiltalte var dømt for, måtte anses for en række ensartede og kontinuerte handlinger med en sådan indre sammenhæng, at de udgjorde en fortsat forbrydelse, og Højesteret fastslog derfor, at der på tidspunktet for sigtelseerne ikke var indtrådt forældelse af strafansvaret.

Højesteret udtalte endvidere, at det var berettiget, at de oplysninger, som SKAT modtog fra de hollandske skattemyndigheder, indgik i straffesagen mod de tiltalte.

Ved strafudmålingen havde landsretten lagt vægt på karakteren af de begåede forhold, og at der var tale om et betydeligt antal kørsler til samtidig pådømmelse. Landsretten havde under disse omstændigheder fastsat bøderne med udgangspunkt i de af Uber udbetalte beløb. Højesteret fastslog – henset til, at anklagemyndigheden ikke havde nedlagt påstande om konfiskation – at bøderne under de anførte omstændigheder var fastsat med udgangspunkt i de udbetalte beløb.

Højesteret fandt, at de bødestraffe på mellem 40.000 kr. og 486.500 kr., som landsretten havde idømt de tiltalte, var passende.

Højesteret nåede således til samme resultat som landsretten.

Statskassen skulle betale sagens omkostninger for landsretten, da anke dom indebar en forandring til tiltaltes fordel

Kendelse afsagt den 13. september 2018, sag 54/2018

Det følger af retsplejelovens § 1008, stk. 3, at udgifter, der er foranlediget ved anke, skal udredes af tiltalte, når anken er iværksat af tiltalte og ikke har ført til en forandring til tiltaltes fordel.

T havde ved en anke fået nedsat sin straf fra fængsel i 8 måneder til fængsel i 6 måneder som følge af, at byretten i en efterfølgende sag mod T om et andet forhold havde medtaget en reststraf, som byretten også havde medtaget i den aktuelle ankesag.

Højesteret fandt, at der var tale om en forandring til tiltaltes fordel, som ikke var uvæsentlig. Højesteret udtalte, at den nævnte årsag til denne forandring ikke kunne tillægges betydning ved omkostningsafgørelsen.

Statskassen skulle derfor betale sagens omkostninger for landsretten.

Landsretten var nået til et andet resultat.

Grov vold straffet med fængsel i 6 måneder og udvisning med indrejseforbud i 6 år ikke i strid med Danmarks internationale forpligtelser

Dom afsagt den 19. september 2018, sag 57/2018

T, en nu 23-årig irakisk statsborger, der havde opholdt sig i Danmark, siden han var 4 år, var ved byrettens og landsrettens dom fundet skyldig i vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter i gentagelsestilfælde. Landsretten havde idømt en ubetinget straf af fængsel i 6 måneder og han var endvidere udvist af Danmark. T, der var tidligere straffet, var betinget udvist to gange. Den grove vold var begået i prøvetiden for den seneste betingede udvisning. Sagen for Højesteret angik straffastsættelsen og spørgsmålet om udvisning.

Højesteret tiltrådte, at straffen var fastsat til fængsel i 6 måneder. For så vidt angik udvisningen af T udtalte Højesteret bl.a., at T skulle udvises ubetinget med indrejseforbud i 6 år, medmindre dette ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Efter arten og grovheden af såvel hans nuværende som hans tidligere kriminalitet fandt Højesteret efter en samlet vurdering, at ubetinget udvisning med indrejseforbud i 6 år ikke var et uproportionalt indgreb i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Overskridelsen af ankefrist måtte antages at skyldes grunde, som ikke kunne tilregnes T, og anken blev derfor admitteret

Kendelse afsagt den 20. september 2018, sag 34/2018

T var ved Retten i Koldings dom af 28. februar 2017 idømt fængsel i 1 år, 11 måneder og 14 dage. Den 15. marts 2017 ankede T's daværende advokat byrettens dom til landsretten, som afviste at admittere anken. Højesteret udtalte, at T's anke skulle have været iværksat inden 14 dage efter dommens afsigelse, jf. retsplejelovens § 904, stk. 1, men fandt, at overskridelsen af ankefristen på grund af den rådgivning, som T modtog fra sin daværende advokat, måtte antages at skyldes grunde, som ikke kunne tilregnes T, jf. retsplejelovens § 910, stk. 2.

T's påstand om admittering af anken blev herefter taget til følge.

Landsretten var kommet til et andet resultat.

Meddelelse 19

Indrejse i strid med indrejseforbud

Udlændingelovens § 59b

Byretten idømte T 20 dages fængsel for ved forud for 25.12.17 at være indrejst i Danmark, uagtet at han ved Vestre Landsrets dom af 7.7.10 blev udvist med et indrejseforbud gældende til den 1.4.21. Landsretten nedsatte straffen til fængsel i 14 dage.

Dom afsagt af Københavns byret den 18. januar 2018, SS 4-914/2018

"Anklagemyndigheden

mod

T

cpr-nummer XXXXXX-XXXX

P.t. Vestre Fængsel

”Sagens baggrund og parternes påstande

Anklageskrift er modtaget den 11. januar 2018.

T er tiltalt for overtrædelse af udlændingeloven § 59b

ved forud for den 25. december 2017 ca. kl. 21.35 at være indrejst i Danmark, hvor han blev antruffet ud for hotel SAS Radisson, Amager Boulevard 70, København S, uagtet at han ved Vestre Landsrets dom af 7. juli 2010 blev udvist med et indrejseforbud gældende til den 1. april 2021.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om en fængselsstraf på 20 dage.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, og § 32, stk. 3, jf. stk. 1, udvises med indrejseforbud i 6 år.

Tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært rettens mildeste dom.

...

Personlige oplysninger

Tiltalte er tidligere straffet

ved Retten i Hernings dom af 4. marts 2010 for overtrædelse af straffeloven § 279, jf. § 286, stk. 2, jf. til dels § 21, idømt fængsel i 1 år og 3 måneder med udvisning i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 2, jf. § 22, nr. 6 og § 32, stk. 2, nr. 2, med indrejseforbud i 6 år.

ved Vestre Landsrets dom af 7. juli 2010, der stadfæstede dommen af 4. marts 2010, dog således at indrejseforbuddets varighed blev ændret til 10 år, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 2, nr. 3.

Tiltalte har været frihedsberøvet fra den 25. december 2017.

Rettens begrundelse og afgørelse

...

Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage.

Da udvisning ikke med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, tager retten udvisningspåstanden til følge i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, med indrejseforbud i 6 år, jf. § 32, stk. 3, jf. stk. 1.

..”

Østre Landsrets dom afsagt den 22. juni 2018, 13. afd. nr. S-350-18:

”Københavns Byrets dom af 18. januar 2018 (SS 4-914/2018) er anket af T med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden har endeligt påstået stadfæstelse.

...

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, og efter de for landsretten fremlagte yderligere oplysninger om sikring af tiltaltes identitet, herunder ved optagne fingeraftryk, skyldig efter anklageskriftet. Landsretten lægger således til grund, at X er identisk med den angivne person, T, der ved Vestre Landsrets dom af 7. juli 2010 blev udvist med indrejseforbud.

Efter det oplyste om omstændighederne ved tiltaltes ophold i Danmark nedsættes straffen til fængsel i 14 dage.

Det tiltrædes af de af byretten anførte grunde, at tiltalte skal udvises som bestemt.

Thi kendes for ret:

T straffes med fængsel i 14 dage.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.”

Meddelelse 20

Underslæb for ca. 765.000 kr. over for arbejdsgiver

Straffelovens § 278, stk. 1, nr. 3

T erkendte sig skyldig i at have begået underslæb for kr. 765.669,67 over for sin arbejdsgiver. Straffen fastsat til betinget fængsel i 9 måneder med vilkår om at udføre samfundstjeneste i 150 timer. Retten lagde ved strafudmålingen på den ene side navnlig lagt vægt på, at der var tale om underslæb over for en arbejdsgiver, på beløbets størrelse, og på at forholdet var begået over i alt 60 gange og i en længere periode. Retten lagde på den anden side navnlig lagt vægt på tiltaltes gode personlige forhold.

Dom afsagt den 4. september 2018, Rettens nr. 8A-3887/2018

”Anklagemyndigheden
mod
T
cpr-nummer XXXX71-XXXX

Denne sag er behandlet som tilståelsessag.

Retsmødebegæring er modtaget den 25. juni 2018.

T er tiltalt for overtrædelse af

1.

underslæb efter straffelovens § 278, stk. 1, nr. 3, ved mellem den 1. november 2015 og den 1. februar 2017, under sin ansættelse i X Kommune, ..., for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, fra X Kommunes konto og via internetportalen "Virk.dk" til S' konto, ad i alt 60 gange, at have overført i alt kr. 765.669,67, som var sigtede betroet til betaling af arbejde for X Kommune, hvorved kommunen led et tilsvarende tab.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Tiltalte har erkendt sig skyldig.

X Kommune har påstået, at tiltalte skal betale 814.289 kr. med tillæg af procesrente fra den 4. september 2018 i erstatning.

Tiltalte har taget bekræftende til genmæle vedrørende 732.685,67 kr. af erstatningskravet, men har påstået frifindelse vedrørende den del af kommunens krav, der vedrører omkostninger til kommunens egne timer og udgift til kommunens egen advokat, og den del der vedrører hans feriepenge, som er tilbageholdt af kommunen.

Sagens oplysninger

Der er under hovedforhandlingen i sagen afgivet forklaring af tiltalte. Forklaringen blev dikteret og vedstået.

Tiltalte har forklaret, at han blev ansat i X Kommune omkring årsskiftet 2014/2015 som servicemedarbejder. Senere blev han ejendomsinspektør, hvor han sørgede for, at bygningerne til flygtninge var i orden. I sit arbejde kunne han rekvirere håndværksbistand. Det var ikke ham, der foretog den fysiske betaling af fakturaerne, men han godkendte dem til betaling.

Han havde købt en Harley Davidson motorcykel i 2014 for 3-400.000 kr. Da han var færdig med at afbetale den, kom de mennesker, han havde købt den af, og sagde, at han ikke havde betalt. De sagde også, at motorcyklen var i stykker, og derfor truede de han til at betale forfra. Det var nogle personer fra XX, men han tør ikke oplyse, hvem det var.

Det var for at få penge til at betale til disse mennesker, at han lavede underslæb over for sin arbejdsgiver.

Han oprettede et enkeltmandsfirma med mandskabsudlejning for at kunne få mulighed for at betale disse mennesker. Det var meningen, at han selv - og i mindre omfang svigersønnen S - skulle lejes ud i deres fritid. Men der var næsten ingenting at lave i firmaet.

Han oprettede fiktive fakturaer på virk.dk. Han godkendte fakturaerne, og lagde dem til betaling i kommunen. Betalingerne for disse fakturaer blev af kommunen sat ind på tiltaltes svigersøns konto. S havde en lønkonto og brugte ikke den konto, som tiltalte satte pengene ind på. Dog havde S 7.000 kr. stående på kontoen, og de penge tilhørte en forening, som S er kasserer for. Efterhånden, som der kom

penge ind på S' konto, hævede S pengene og gav tiltalte pengene kontant, eller S overførte pengene til tiltaltes konto, tiltaltes kones konto og til tiltaltes datters konto. Han fortalte sin familie, at betalingerne vedrørte noget i hans firma. Efter kort tid fik han S's kort til kontoen, og herefter kunne tiltalte selv hæve beløbene.

Han var nødt til at holde op med at arbejde i X Kommune, for kun på denne måde kunne de pågældende mennesker se, at han ikke længere kunne skaffe penge. Truslerne mod ham ophørte i februar 2017.

Han er enig i, at de 74.212 kr., som politiet har beslagnet på S's konti, er penge, som tiltalte har begået underslæb med, men dog ikke for så vidt angår de 7.000 kr. heraf, idet dette beløb tilhører den forening, som S er kasserer for.

Tiltalte er tidligere straffet, blandt andet

ved Østre Landsrets ankedom af 15. maj 2009 efter straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 279, med en fællesstraf af fængsel i 5 måneder.

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han har fuldtidsarbejde som ejendomsfunktionær i .., og derudover skal han til at arbejde i sin fritid hos en entreprenør for at få penge til at betale sin gæld til kommunen. Han har kontaktet kommunen for at vise, at han gerne vil afdrage på gælden til kommunen.

Kriminalforsorgen har den 26. marts 2018 udarbejdet en personundersøgelse vedrørende tiltalte.

Retten begrundelse og afgørelse

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig.

Straffen fastsættes til fængsel i 9 måneder, jf. straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 278, stk. 1, nr. 3.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 1. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 150 timer.

Retten har ved strafudmålingen på den ene side navnlig lagt vægt på, at der er tale om underslæb over for en arbejdsgiver, på beløbets størrelse, og på at forholdet er begået over i alt 60 gange og i en længere periode. Retten har på den anden side navnlig lagt vægt på tiltaltes gode personlige forhold.

Retten tager erstatningspåstanden til følge for så vidt angår det beløb, som tiltalte har taget bekræftende til genmæle overfor. Den resterende del af X Kommunes erstatningskrav udskydes til eventuelt civil retssøgsmål, jf. retsplejelovens § 992, stk. 1.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T skal straffes med fængsel i 9 måneder.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder følgende betingelser:

1. Tiltalte må ikke begå noget strafbart i en prøvetid på 2 år fra endelig dom.
2. Tiltalte skal inden for en længstetid på 1 år fra endelig dom udføre ulønnet samfundstjeneste i 150 timer.

3. Tiltalte skal være under tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger.

Tiltalte skal inden 14 dage til X Kommune betale 732.685,67 kr. med tillæg af procesrente fra den 4. september 2018.”

Meddelelse 21

Dokumentation for bandetilknytning

Straffelovens § 81 a, stk. 1

Landsretten tiltrådte byrettens afgørelse om, at et voldsforhold ikke var omfattet af straffelovens § 81 a, stk. 1. Landsretten henviste til, at Københavns Politis dokumentationsrapport af 6. februar 2018 angik spørgsmålet om, hvorvidt T i februar 2018 blev anset som medlem af bandegrupperingen Brothas, og det fandtes ikke alene på grundlag af vidnet, politiassistent P's forklaring – og mod T's benægtelse – for bevist, at T den 12. juli 2017 var tilknyttet bandegrupperingen Nordvest Copenhagen eller en gruppering af andet navn, som Nordvest Copenhagen måtte anses for at være en del af. Det kunne på grundlag af bevisførelsen i øvrigt – herunder henset til blandt andet omstændighederne omkring voldsudøvelsen – ikke anses for bevist, at voldsudøvelsen havde sin baggrund i en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a, stk.1, eller at T havde forsæt til at fremkalde en sådan konflikt.

Dom afsagt af Østre Landsret den 11. september 2018, 3. afd. nr. S-1307-18

Dom afsagt den 30. april 2018 af Retten på Frederiksberg:

”Rettens nr. 1324/2018 Politiets nr. APK 0100-73251-00277-17

Anklagemyndigheden mod T

cpr-nummer XXXX94-XXXX

Pt. Arresten i Nyborg Fængsel

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag er behandlet med domsmænd.

Anklageskrift er modtaget den 8. februar 2018

T er tiltalt for

1.

(0100-73251-00277-17)

vold af særlig farlig, rå eller brutal karakter efter straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, jf. § 81 a, stk. 1, ved den 12. juli 2017 ca. kl. 17.00 på X-vej ud for nr. 3 på Frederiksberg, som tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1 og som tilknyttet bandegrupperingen Nordvest Copenhagen, med baggrund i eller som var egnet til at fremkalde en konflikt mellem grupper af personer, hvor der som led i konflikten anvendes skydevåben, at have stukket F i brystet med en kniv, hvilket medførte en punkteret lunge.

2.

(0100-84180-00067-18)

overtrædelse af knivlovens § 7, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1, ved den 12. juli 2017 ca. kl. 17.00 på X-vej ud for nr. 3 på Frederiksberg, uden anerkendelsesværdigt formål, under skærpende omstændigheder og som tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, at have været i besiddelse af en kniv.

3.

(0100-84180-00025-18)

overtrædelse af knivlovens § 7, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1 og § 2, stk. 1, nr. 3, ved den 11. januar 2018 ca. kl. 22.15 på Café Arguileh, Amagerbrogade 213 i København S, uden politiets tilladelse, uden anerkendelsesværdigt formål, under skærpende omstændigheder og som tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, at have været i besiddelse af en springkniv.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

...

Retten's begrundelse og afgørelse

forhold 1

...

Uanset indholdet af dokumentationsrapporten vedrørende rocker- eller bandetilknytningsforhold og vidnet, politiassistent Ps forklaring, findes det findes ikke mod tiltaltes benægtelse for godtgjort, at tiltalte var tilknyttet bandegrupperingen Nordvest Copenhagen, hvorfor forholdet allerede af denne grund ikke er omfattet af straffelovens § 81 a, stk. 1."

Østre Landsrets dombog:

"Frederiksberg Rets dom af 30. april 2018 (1324/2018) er anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse i overensstemmelse med den i byretten rejste tiltale samt skærpeelse.

Tiltalte har påstået frifindelse i forhold 1 på grund af nødværge, subsidiært formildelse.

Forklaringer

...

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten anses det af de grunde, som byretten har anført, for bevist, at tiltaltes voldsudøvelse ikke var omfattet af straffelovens § 13, stk. 1 eller stk. 2. Landsretten har endvidere lagt vægt på, at hverken V1 eller V2 har set F med en kniv uden for bilen, selvom F efter tiltaltes forklaring skulle have holdt kniven højt hævet, og at V3 efter sin forklaring ville have kunnet se, hvis mændene, der kom ud af buskene, havde haft en kniv i hånden.

Da Københavns Politis dokumentationsrapport af 6. februar 2018 angår spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i februar 2018 blev anset som medlem af bandegrupperingen Brothas, findes det ikke alene på grundlag af vidnet, politiassistent Ps forklaring – og mod tiltaltes benægtelse – for bevist, at tiltalte den 12. juli 2017 var tilknyttet bandegrupperingen Nordvest Copenhagen eller en gruppering af andet navn, som Nordvest Copenhagen måtte anses for at være en del af. Det kan på grundlag af bevisførelsen i øvrigt – herunder henset til blandt andet omstændighederne omkring voldsudøvelsen – ikke anses for bevist, at voldsudøvelsen havde sin baggrund i en konflikt omfattet af straffelovens § 81 a, stk.1, eller at tiltalte havde forsæt til at fremkalde en sådan konflikt. Landsretten tiltræder herefter, at forholdet ikke er omfattet af straffelovens § 81 a, stk. 1.

Fællesstraffen, der tillige fastsættes jf. knivlovens § 2, stk. 1, nr. 3, findes af de grunde, som byretten har anført, passende.

I øvrigt stadfæstes dommen.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes.”

Meddelelse 22

Den Særlige Klageret – Afbesikkelse – vvv-sag med flere tiltalte

Retsplejelovens § 730, § 731, § 735, § 736, § 843 a og § 843 b, EMRK artikel 6, stk. 3, litra c

Københavns byret afbeskikkede ved kendelse afsagt 31.8.18 fire ud af fem forsvarere i en vvv-sag. Byretten lagde i sin kendelse til grund, at det alene var en af de fem beskikkede forsvarere, som kunne give møde på de tre dage, som sagen blev berammet til, og byretten afbeskikkede herefter de øvrige fire forsvarere, hvoraf de tre kærede byrettens kendelse. Den forsvarer, der ikke kærede, fik frigjort nogle dage, så hun kunne blive på sagen, hvorfor kære ikke var relevant for hende. Nedenfor bringes uddrag af to af kendelserne fra Klageretten. Fra den første kendelse er der medtaget gennemgangen af retsgrundlaget. Klageretten lægger i den første kendelse på den anførte baggrund til grund, at byretten ved sin afgørelse primært har lagt vægt på at overholde målsætningen om at behandle vvv-sager inden for 37 dage uden at tage hensyn til, at der var tale om en sag med fem tiltalte, hvor tidspunktet for hovedforhandlingens gennemførelse skulle indpasses i adskillige aktørers kalendere, og uden at tage hensyn til forsvarernes bestående klientforhold og hidtidige arbejde i sagen. Der blev heller ikke ved afbeskikkelsen foretaget en afvejning af, hvor lang tids forsinkelse af sagen det ville medføre at forsøge at tage de nævnte hensyn set i forhold til, at der skulle beskikkes andre forsvarere, og afbeskikkelsen medførte, at de tiltalte – i strid med

retsplejelovens § 731 – stod uden forsvarere og skulle have lejlighed til at angive, hvem de ønskede som ny forsvarer, jf. retsplejelovens § 735, stk. 2. Dertil kommer, at advokat A1 – om end med et generelt forbehold – forinden kendelsens afsigelse havde tilkendegivet, at han ville kunne give møde på et tilstrækkeligt antal af de tilbudte dage, og samtidig havde anmodet om et telefonisk berammelsesmøde, forinden der skete afbeskikkelse bl.a. under henvisning til det nære klientforhold, som han havde til sin klient. Herefter, og da hensynet til sagens fremme under de nævnte omstændigheder ikke kan føre til et andet resultat, ophævede Klageretten Københavns Byrets kendelse af 31.8.18 for så vidt angår afbeskikkelsen af advokat A1. De to andre advokater, der også kæredes til Klageretten, fik ligeledes medhold. Præmisserne for så vidt angår advokat A2 bringes også nedenfor, idet der var det særlige forhold, at han havde oplyst, han i øjeblikket havde vanskeligt ved at tilbyde ledige datoer i nærmeste fremtid.

Kendelser afsagt af Den Særlige Klageret henholdsvis den 7. september 2018, sag K-102-18, og den 13. september 2018, K-101-18

Kendelse afsagt af Den Særlige Klageret den 7. september 2018, K-101-18:

”Retsgrundlag

Retsplejelovens § 735, stk. 2 og 3, har følgende ordlyd:

”Stk. 2. Sigtede skal have lejlighed til at angive, hvem sigtede ønsker som forsvarer. Rettens præsident kan fastsætte en frist herfor. Er den pågældende villig til at lade sig beskikke, imødekommes sigtedes ønske, medmindre andet følger af stk. 3.

Stk. 3. En person kan ikke beskikkes til forsvarer, hvis

[...]

2) den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling.”

§ 735, stk. 2 og 3, blev indført ved lov nr. 714 af 8. juni 2018 om ændring af retsplejeloven (Nedbringelse af sagsbehandlingstiden i straffesager), der trådte i kraft den 1. juli 2018. Formålet med lovændringen er overordnet at bidrage til en nedbringelse af sagsbehandlingstiden i straffesager, da det er vigtigt for retssamfundet generelt og for både forurettede og sigtede, at hver enkelt straffesag behandles rigtigt, effektivt og med den fornødne hurtighed.

Af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 735, stk. 2 (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 27 f.), fremgår bl.a.:

”I stk. 2, 1. og 2. pkt., foreslås, at sigtede skal have lejlighed til at angive, hvem sigtede ønsker som forsvarer, og at rettens præsident kan fastsætte en frist herfor.

Med forslaget lovfæstes muligheden for, at retten (rettens præsident) fastsætter en frist for, at sigtede angiver, hvem sigtede ønsker beskikket til forsvarer. Fristen vil i almindelighed kunne fastsættes til 5 hverdage.

[...]

I stk. 2, 3. pkt., foreslås, at når sigtede inden for fristen anmoder om beskikkelse af en bestemt forsvarer, som er villig til at lade sig beskikke, skal retten (rettens præsident) imødekomme sigtedes ønske, medmindre andet følger af det foreslåede stk. 3.

[...]

Det foreslåede stk. 2 finder anvendelse, både når der første gang skal beskikkes forsvarer for en sigtet, og når beskikkelsen af en tidligere forsvarer tilbagekaldes i medfør af den foreslåede § 736 (lovforslagets § 1, nr. 8), og der derfor skal beskikkes en ny forsvarer. Ved ombeskikkelse regulerer den foreslåede § 736 således afbeskikkelse af den aktuelt beskikkede forsvarer, mens det foreslåede § 735, stk. 2, regulerer beskikkelse af den nye forsvarer. Ved ombeskikkelse får § 735, stk. 2, derfor kun betydning, hvis betingelserne efter den foreslåede § 736 for afbeskikkelse er opfyldt. [...]"

Af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 735, stk. 3 (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 28 f.), fremgår bl.a.:

"I stk. 3 foreslås det, at en person ikke kan beskikkes til forsvarer, hvis der er påviselig risiko for, at den pågældende vil hindre eller modvirke sagens oplysning (nr. 1), eller den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling (nr. 2).

[...]

Det foreslåede nr. 2 om, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, er en ændring af det gældende § 733, stk. 2, 1. led, og det er hensigten, at den foreslåede regel skal have et videre anvendelsesområde end den gældende regel.

Det er således hensigten med det foreslåede § 735, stk. 3, nr. 2, at hensynet til sagsbehandlingstiden fremover skal vægtes tungere i forhold til sigtedes frie forsvarervalg, end det er tilfældet i dag.

Det forudsættes således, at en person som udgangspunkt ikke kan beskikkes til forsvarer, hvis den pågældendes medvirken forventes at medføre en forsinkelse på mere end 6 uger i sammenligning med, at en anden forsvarer beskikkes. Det forudsættes endvidere, at i særligt prioriterede sager (vov-sager) kan en person ikke beskikkes til forsvarer, hvis den pågældendes medvirken forventes at medføre en forsinkelse på mere end 3 uger i sammenligning med, at en anden forsvarer beskikkes. Med hensyn til afgrænsningen af, hvad der skal anses for en særligt prioriteret sag (vov-sag), henvises til pkt. 2.1.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det forudsættes endvidere, at i tilfælde, hvor retten har foreslået et passende antal tidspunkter for hovedforhandlingen, og den ønskede forsvarer ikke kan møde hverken på de tidspunkter, retten har foreslået, eller på tidligere tidspunkter, kan den pågældende som udgangspunkt ikke beskikkes til forsvarer, hvis det forventes at medføre en forsinkelse på mere end 4 uger i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer. I særligt prioriterede sager forudsættes det, at den ønskede forsvarer i sådanne tilfælde ikke kan beskikkes, hvis det forventes at medføre en forsinkelse på mere end 2 uger i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer.

Det er endvidere hensigten, at 3-ugers-grænsen og 2 ugers-grænsen i særligt prioriterede sager skal anvendes strikt, når § 735, stk. 3, nr. 2, anvendes direkte, dvs. når det skal vurderes, om en indtrædende forsvarers medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling. Derimod er det hensigten, at der skal anlægges en helhedsvurdering, hvor andre omstændigheder også inddrages, når § 735, stk. 3, nr. 2, anvendes i medfør af det foreslåede § 736, stk. 1, nr. 2 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8), dvs. når

det skal vurderes, om en allerede beskikket forsvarers fortsatte medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det er således hensigten, at når der i forbindelse med, at sigtede ønsker en bestemt forsvarer beskikket, skal foretages en afvejning mellem sigtedes frie forsvarervalg og hensynet til sagsbehandlingstiden, skal der fremover alene lægges vægt på en forventet forlængelse af sagsbehandlingstiden og på, om sagen er særligt prioriteret. I særligt prioriterede sager skal der alene lægges vægt på den forventede absolutte forlængelse af sagsbehandlingstiden. I andre sager er dette også et klart udgangspunkt, men der vil dog efter omstændighederne også kunne lægges vægt på den forventede forlængelse af sagsbehandlingstiden relativt set.

Andre omstændigheder, som efter gældende ret kan indgå i denne vurdering, skal således fremover ikke indgå særskilt i afvejningen. Dette skal ses i sammenhæng med, at hensynet til forurettede og andre vidner indirekte varetages gennem forudsætningen om, at den maksimalt acceptable forsinkelse er kortere i særligt prioriterede sager. Det skal endvidere ses i sammenhæng med, at lovgivningsmagten ved at vedtage lovforslaget forudsætningsvis fastsætter, hvordan afvejningen mellem eksempelvis hensyn til en tidligere klientrelation (i en anden sag) eller særlig ekspertise hos forsvareren generelt skal foretages over for eksempelvis hensyn til medsigtede, varetægtsfængslede eller sigtede under 18 år. Det skal på ny fremhæves, at dette gælder, når afvejningen foretages i forhold til en indtrædende forsvarer. Når afvejningen angår, om den aktuelt beskikkede forsvarer mod sigtedes ønske skal udskiftes, opstilles der ikke med lovforslaget en tilsvarende simpel og generel afvejningsregel, og der vil i sådanne tilfælde fortsat skulle foretages en helhedsvurdering i den konkrete sag, jf. ovenfor og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

[...]

Endelig bemærkes, at det i et vist omfang vil bero på rettens skøn, hvor meget sagsbehandlingstiden vil blive forlænget ved at beskikke den forsvarer, som sigtede ønsker, i sammenligning med, at en anden beskikkes til forsvarer. Den forventede forlængelse af sagsbehandlingstiden vil ikke altid kunne beregnes præcist på det tidspunkt, hvor beskikkelsen sker, og retten vil derfor skulle skønne herover. Retten vil i praksis også være overladt et vist skøn med hensyn til, hvad der kan anses som et passende antal foreslåede tidspunkter for hovedforhandlingen, og dermed om de korte eller de lange frister skal anvendes (2 eller 4 uger over for 3 eller 6 uger). Selv om retten qua lovforslagets forudsætninger er bundet af faste afvejningsregler, vil rettens afgørelse samlet set dermed alligevel kunne indeholde et element af skøn.

[...]

Den foreslåede bestemmelse og de anførte forudsætninger gælder også i sager med flere tiltalte og flere forsvarere. I sådanne tilfælde vil det i et vist omfang bero på et skøn, hvilken eller hvilke af flere forsvarere der vil være den primære årsag til en væsentlig forsinkelse, og hvis beskikkelse derfor i givet fald skal nægtes. Som i sager med én forsvarer er spørgsmålet, om forsvareren objektivt set er årsag til forsinkelsen, ikke om der er noget at bebrejde forsvareren.

I betragtning af tilfældenes forskellighed bl.a. med hensyn til antallet af involverede forsvarere og hovedforhandlingens længde og de tænkelige konstellationer af, hvordan forsvarernes kalendere konkret spiller sammen, er det vanskeligt at give nærmere anvisninger, der er generelt dækkende. For at illustrere den tankegang, som retten bør benytte, kan dog nævnes et eksempel.

Hvis der skal beskikkes to forsvarere, og de sigtede har angivet ønsker om beskikkelse af to bestemte forsvarere, er der principielt tre muligheder: (1) De ønskede forsvarere beskikkes. (2) Én af de ønskede forsvarere beskikkes. (3) Ingen af de ønskede forsvarere beskikkes.

Mulighed (1) bør foretrækkes, medmindre den vil medføre en væsentlig forsinkelse sammenlignet med mulighed (2) eller (3). Tilsvarende bør mulighed (2) foretrækkes fremfor mulighed (3), medmindre mulighed (2) vil medføre en væsentlig forsinkelse sammenlignet med mulighed (3).

[...]

I sager med mere end to forsvarere bør sigtedes anmodninger om beskikkelse af bestemte forsvarere imødekommes, medmindre det vil medføre en væsentlig forsinkelse i sammenligning med, at en eller flere sigtedes ønsker ikke imødekommes. Ved beslutningen om, hvilken eller hvilke forsvarere der skal beskikkes, bør vælges en løsning, som medfører en væsentligt kortere sagsbehandlingstid end alternativerne, og hvis flere alternative løsninger ikke vil medføre væsentligt forskellig sagsbehandlingstid, bør vælges den løsning, der medfører færrest afvigelser fra de ønsker om forsvarer, de sigtede har angivet.

Ved vurderingen af, om en forventet forskel i sagsbehandlingstiden er væsentlig, skal retten anvende de tidsgrænser, der er anført ovenfor (3 uger og 2 uger i særligt prioriterede sager og som udgangspunkt 6 uger og 4 uger i andre sager)”

Retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, har følgende ordlyd:

”Beskikkelsen kan tilbagekaldes, når

[...]

2) betingelserne efter § 735, stk. 3, for at nægte at beskikke den pågældende kommer til at foreligge”.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 736 blev nyaffattet ved lov nr. 714 af 8. juni 2018. De relevante dele af de specielle bemærkninger til retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2 (FT 2017-18, Tillæg A, lovforslag nr. L 204, side 30 f.), er gengivet i byrettens kendelse af 31. august 2018, hvortil henvises.

Retsplejelovens § 843 a, stk. 1, og § 843 b har følgende ordlyd:

”§ 843 a. Retten skal fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader. Hovedforhandlingen skal berammes hurtigst muligt og så vidt muligt inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anlageskrift til retten og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden for rimelig tid. Er sigtede varetægtsfængslet, skal hovedforhandlingen gennemføres hurtigst muligt.”

”§ 843 b. Efter anmodning kan retten, hvis det findes hensigtsmæssigt, forud for anklagemyndighedens indlevering af anlageskrift forhåndsberamme hovedforhandling i sagen.”

§ 843 a, stk. 1, 2. pkt., fik sin nuværende formulering ved lov nr. 714 af 8. juni 2018, jf. denne lovs § 1, punkt 16, som ændrede ordene ”så vidt muligt berammes” til ”berammes hurtigst muligt og så vidt muligt”. Det hedder i de specielle bemærkninger til denne bestemmelse bl.a.:

”Med forslaget tydeliggøres det, at retten i alle tilfælde skal beramme sagen hurtigst muligt efter anklagemyndighedens indlevering af anklageskrift til retten ved digital kommunikation, og at 2-ugersfristen alene er den yderste frist for at beramme sagen, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

[...]

Der er ikke tilsigtet ændringer med hensyn til, at 2-ugersfristen kan overskrides, hvis særlige forhold gør sig gældende. I sådanne tilfælde vil retten skulle beramme sagen så hurtigt, som dens beskaffenhed tillader, jf. retsplejelovens § 843 a, stk. 1, 1. pkt., der ikke foreslås ændret.”

§ 843 a og § 843 b blev indført ved lov nr. 493 af 17. juni 2008 om ændring af retsplejeloven (begrænsning af langvarige sigtelser og varetægtsfængslinger m.v.), der trådte i kraft den 1. juli 2008, og som byggede på Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1492/2007.

Retsplejeudvalget havde i betænkningen bl.a. overvejet, om der burde fastsættes regler i retsplejeloven om hurtig behandling af straffesager ved retten, og herunder særligt, om der burde fastsættes frister for den tid, der må gå fra sagen modtages med anklageskrift til dommens afsigelse i første instans. Udvalget gav udtryk for, at de målsætninger om hurtig behandling af straffesager ved domstolene, som der allerede dengang opereredes med, herunder 37 dages fristen for behandling af sager om vold, som afgøres med ubetinget frihedsstraf, var blevet til på grund af helt velbegrundede bestræbelser på hurtig sagsbehandling af nogle sagstyper, der typisk er særligt belastende for de forurettede. Udvalget fandt det imidlertid væsentligt at understrege, jf. betænkningen s. 128, at det forhold, at en sag tager længere tid end 37 dage, ikke i sig selv betyder, at sagen ikke er behandlet inden for rimelig tid. Udvalget fandt, at det reelt ikke var muligt at udforme lovbestemte fristregler for domstolsbehandling, og at der derfor ikke burde fastsættes egentlige fristregler i retsplejeloven for behandlingen af straffesager ved domstolene, men udvalget var enig i, at der også fremover – gennem et samarbejde mellem domstolene og forsvarerne, anklagemyndigheden og Kriminalforsorgen – blev gjort bestræbelser på at forbedre mulighederne for hurtig behandling af straffesager, jf. betænkningen s. 129-131. I stedet for fristregler foreslog udvalget indsat en ny bestemmelse om rettens ansvar for sagens fremme (§ 843 a) og om forhåndsberømmelse (§ 843 b).

I punkt 5.4.1.4. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget tilsluttede Justitsministeriet sig Retsplejeudvalgets overvejelser om lovregler med henblik på at fremme behandlingen af straffesager ved domstolene og bemærkede, at det efter Justitsministeriets opfattelse i nogle tilfælde kan være hensigtsmæssigt også at opstille vejledende målsætninger for domstolene og de øvrige aktørers behandling af visse straffesager, jf. FT 2007-08, Tillæg A, side 2932.

Af lovforslagets specielle bemærkninger til § 843 a, stk. 1, fremgår bl.a.:

”Til § 843 a

Den foreslåede bestemmelse er ny og vedrører berømmelse af straffesager. Formålet med bestemmelsen er at betone vigtigheden af, at behandlingen af straffesager fremmes mest muligt.

Når anklagemyndigheden har besluttet at rejse tiltale mod en person og indbringer sagen for retten, eller når anklagemyndigheden anmoder om retsmøde med henblik på behandling af en sag som tilståelsessag, bliver retten hovedansvarlig for sagens fremme.

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i retsplejeloven, hvorefter det påhviler retten at fremme enhver sag med den hurtighed, som dens beskaffenhed kræver og tillader, jf. stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås i stk. 1, 2. pkt., at det påhviler retten så vidt muligt at beramme hovedforhandling inden for 2 uger fra anklagemyndighedens indlevering af anlageskriftet til retten, og til et sådant tidspunkt, at sagen kan gennemføres inden rimelig tid.

Formålet med forslaget til stk. 1, 3. pkt., hvorefter det er særlig påkrævet, at hovedforhandling gennemføres hurtigst muligt, hvis sigtede er varetægtsfængslet, er at betone vigtigheden af, at retten på grund af den belastning, som en varetægtsfængsling medfører for den sigtede, er særlig opmærksom på, at disse sager fremmes hurtigst muligt.

Berømmelse skal så vidt muligt ske inden 2 uger fra rettens modtagelse af anlageskriftet, dvs. at berømmelse normalt bør ske inden for 2-ugersfristen, medmindre særlige forhold gør sig gældende.

Særlige forhold vil navnlig kunne foreligge i sager med flere tiltalte, hvor tidspunktet for hovedforhandlingens gennemførelse skal indpasses i adskillige aktørers kalendere, og hvor berømmelse til et passende tidspunkt ikke umiddelbart lykkes. Imidlertid bør retten og sagens parter så vidt muligt søge at imødegå sådanne problemer ved at forhåndsberamme hovedforhandlingen i sagen i medfør af den foreslåede nye bestemmelse i retsplejelovens § 843 b (lovforslagets § 1, nr. 12), jf. også bemærkningerne hertil.

[...]

Den foreslåede bestemmelse indeholder ikke en maksimal frist for, hvor lang tid der må gå fra anklagemyndighedens indlevering af anlageskrift til hovedforhandlingens begyndelse. Spørgsmålet om, hvad der må anses for »inden rimelig tid«, kan således ikke besvares generelt med angivelse af absolutte frister. Det skyldes bl.a., at der er meget store forskelle med hensyn til sagernes omfang, antallet af tiltalte mv.

Bestemmelsen fastsætter heller ikke frister eller målsætninger for sagsbehandlingstiden i enkelte sagstyper. Det er således som udgangspunkt op til retten at vurdere, om en sag i det enkelte tilfælde er af en sådan karakter, at sagen findes at burde behandles forud for andre sager, medmindre der er fastsat særlige målsætninger (f.eks. for sager om vold og voldtægt).

Med henblik på at sikre, at straffesager gennemføres på kortest mulig tid, kan det i øvrigt være væsentligt at være opmærksom på, at berømmelsen af straffesager ved den enkelte ret i videst muligt omfang sker efter ensartede retningslinjer i relation til berømmelsestidspunkt og berømmelsestid. Således bør navnlig berømmelsestiden i almindelighed ikke bero på, hvilken dommer eller afdeling der tildeles sagen.”

Klagerettens begrundelse og resultat

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: ...

Det fremgår af retsplejelovens § 731, at retten har pligt til at sørge for, at T1 har en beskikket forsvarer, og T1 er efter retsplejelovens § 730, stk. 1, berettiget til selv at vælge en forsvarer, jf. herved også artikel 6, stk. 3, litra c, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorefter enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal have adgang til bistand af en forsvarer, han selv har valgt. Retten kan imidlertid tilbagekalde beskikkelsen af den forsvarer, som en tiltalt har valgt, hvis det viser sig, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, jf. retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 735, stk. 3, nr. 2.

Det fremgår af lovbemærkningerne til bestemmelserne, at der i en situation som den foreliggende, hvor den aktuelt beskikkede forsvarer afbeskikkes mod sigtedes ønske i forbindelse med sagens berømmelse med henvisning til, at han vil forsinke sagen væsentligt, skal foretages en samlet vurdering. Udover det bestående klientforhold og forsvarerens hidtidige arbejde i sagen skal der i denne vurdering indgå hensyntagen til sagens karakter, hensynet til medsigtede, forurettede og andre vidner i sagen, hensyn til varetægtsfængslede og hensyn til sigtede under 18 år. Imidlertid bør hensynet til sagsbehandlingstiden fremover vægtes tungere i den samlede afvejning.

Der er i lovbemærkningerne ikke angivet præcise frister for, hvor lang sagsbehandlingstiden må være, men der er, specielt i relation til indtrædende forsvarere, opstillet nogle generelle afvejningsregler om, hvor lang tids forsinkelse af sagens behandling en beskikkelse af den pågældende må indebære set i forhold til, at en anden forsvarer beskikkes. For vvv-sager er denne frist 2 uger, hvis retten har foreslået et passende antal tidspunkter for hovedforhandlingen, og ellers 3 uger.

Det fremgår af den påkærede kendelse, at retten har forudsat, at der i en vvv-sag skal afsiges dom senest 37 dage efter modtagelsen af anklageskriftet. Anklageskriftet blev modtaget den 17. august 2018, og der har ikke af retten været tilbudt berømmelsesdage efter den 14. september 2018.

Retten lagde i sin kendelse til grund, at det alene var en af de fem beskikkede forsvarere, som kunne give møde på de tre dage, som sagen blev berømmet til, og retten afbeskikkede herefter de øvrige fire forsvarere, hvoraf de tre har kæret rettens kendelse.

Klageretten lægger på den anførte baggrund til grund, at retten ved sin afgørelse primært har lagt vægt på at overholde målsætningen om at behandle vvv-sager inden for 37 dage uden at tage hensyn til, at der var tale om en sag med fem tiltalte, hvor tidspunktet for hovedforhandlingens gennemførelse skulle indpasses i adskillige aktørers kalendere, og uden at tage hensyn til forsvarernes bestående klientforhold og hidtidige arbejde i sagen. Der blev heller ikke ved afbeskikkelsen foretaget en afvejning af, hvor lang tids forsinkelse af sagen det ville medføre at forsøge at tage de nævnte hensyn set i forhold til, at der skulle beskikkes andre forsvarere, og afbeskikkelsen medførte, at de tiltalte – i strid med retsplejelovens § 731 – stod uden forsvarere og skulle have lejlighed til at angive, hvem de ønskede som ny forsvarer, jf. retsplejelovens § 735, stk. 2.

Dertil kommer, at advokat A1 – om end med et generelt forbehold – forinden kendelsens afsigelse havde tilkendegivet, at han ville kunne give møde på et tilstrækkeligt antal af de tilbudte dage, og samtidig havde anmodet om et telefonisk berømmelsesmøde, forinden der skete afbeskikkelse bl.a. under henvisning til det nære klientforhold, som han havde til sin klient.

Herefter, og da hensynet til sagens fremme under de nævnte omstændigheder ikke kan føre til et andet resultat, ophæver Klageretten Københavns Byrets kendelse af 31. august 2018 for så vidt angår afbeskikkelsen af advokat A1.

Thi bestemmes:

Københavns Byrets kendelse af 31. august 2018 vedrørende afbeskikkelse af advokat A ophæves.”

--

Kendelse afsagt af Den Særlige Klageret den 13. september 2018 i sag K-101-18:

”Klagerettens begrundelse og resultat

I sagens behandling har følgende medlemmer deltaget: ...

Det fremgår af retsplejelovens § 731, at retten har pligt til at sørge for, at T2 har en beskikket forsvarer, og T2 er efter retsplejelovens § 730, stk. 1, berettiget til selv at vælge en forsvarer, jf. herved også artikel 6, stk. 3, litra c, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorefter enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, skal have adgang til bistand af en forsvarer, han selv har valgt. Retten kan imidlertid tilbagekalde beskikkelsen af den forsvarer, som en tiltalt har valgt, hvis det viser sig, at den pågældendes medvirken væsentligt vil forsinke sagens behandling, jf. retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 735, stk. 3, nr. 2.

Det fremgår af lovbemærkningerne til bestemmelserne, at der i en situation som den foreliggende, hvor den aktuelt beskikkede forsvarer afbeskikkes mod sigtedes ønske i forbindelse med sagens berømmelse med henvisning til, at han vil forsinke sagen væsentligt, skal foretages en samlet vurdering. Udover det bestående klientforhold og forsvarerens hidtidige arbejde i sagen skal der i denne vurdering indgå hensyntagen til sagens karakter, hensynet til medsigtede, forurettede og andre vidner i sagen, hensyn til varetægtsfængslede og hensyn til sigtede under 18 år. Imidlertid bør hensynet til sagsbehandlingstiden fremover vægtes tungere i den samlede afvejning.

Der er i lovbemærkningerne ikke angivet præcise frister for, hvor lang sagsbehandlingstiden må være, men der er, specielt i relation til indtrædende forsvarere, opstillet nogle generelle afvejningsregler om, hvor lang tids forsinkelse af sagens behandling en beskikkelse af den pågældende må indebære set i forhold til, at en anden forsvarer beskikkes. For vvv-sager er denne frist 2 uger, hvis retten har foreslået et passende antal tidspunkter for hovedforhandlingen, og ellers 3 uger.

Det fremgår af den påkærede kendelse, at retten har forudsat, at der i en vvv-sag skal afsiges dom senest 37 dage efter modtagelsen af anlageskriftet. Anlageskriftet blev modtaget den 17. august 2018, og der har ikke af retten været tilbudt berømmelsesdage efter den 14. september 2018.

Retten lagde i sin kendelse til grund, at det alene var en af de fem beskikkede forsvarere, som kunne give møde på de tre dage, som sagen blev berømmet til, og retten afbeskikkede herefter de øvrige fire forsvarere, hvoraf de tre har kæret rettens kendelse.

Klageretten lægger på den anførte baggrund til grund, at retten ved sin afgørelse primært har lagt vægt på at overholde målsætningen om at behandle vvv-sager inden for 37 dage uden at tage hensyn til, at der var tale om en sag med fem tiltalte, hvor tidspunktet for hovedforhandlingens gennemførelse skulle indpasses i adskillige aktørers kalendere, og uden at tage hensyn til forsvarernes bestående klientforhold og hidtidige arbejde i sagen. Der blev heller ikke ved afbeskikkelsen foretaget en afvejning af, hvor lang tids forsinkelse af sagen det ville medføre at forsøge at tage de nævnte hensyn set i forhold til, at der skulle beskikkes andre forsvarere, og afbeskikkelsen medførte, at de tiltalte – i strid med retsplejelovens § 731 – stod uden forsvarere og skulle have lejlighed til at angive, hvem de ønskede som ny forsvarer, jf. retsplejelovens § 735, stk. 2.

Advokat A2 har oplyst, at han i øjeblikket har vanskeligt ved at tilbyde ledige datoer i nærmeste fremtid. Om dette indebærer, at det er nødvendigt at beskikke en ny forsvarer for T2, og i sammenhæng hermed tilbagekalde advokat A2's beskikkelse, beror – på indeværende tidspunkt, hvor hovedforhandlingen er aflyst – på, hvorvidt retten i forbindelse med sagens fornyede berømmelse vurderer, at advokat A2's medvirken i sagen vil indebære en væsentlig forsinkelse af sagen efter de kriterier, som fremgår af lovbemærkningerne til retsplejelovens § 736, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 735, stk. 3, nr. 2.

Herefter ophæver Klageretten Københavns Byrets kendelse af 31. august 2018 også for så vidt angår afbeskikkelsen af advokat A2.

Thi bestemmes:

Københavns Byrets kendelse af 31. august 2018 vedrørende afbeskikkelsen af advokat A2 ophæves, således at advokat A2 genbeskikkes som forsvarer for T2.”